

Szegeden szombaton is teljes volt a rend

(A Délmagyarország munkatársától)
A szegedi egyetem különböző fakultásain a szombati napon is teljes rend és nyugalom uralkodott. A jogi fakultáson szombaton délelőtt nem voltak előadások, ennek ellenére feltűnően sok hallgató fordult meg a központi egyetem épületében, ahol a folyosókon kis csoportokba verődve tárgyalták a budapesti eseményeket. Az orvosi, természet-tudományi és a bölcsészeti karon teljes csendben folytak le az előadások, amelyeken a zsidó vallású hallgatók is résztvettek teljes számban. A rendőrségre beérkezett bizalmas jelentések szerint pénteken este az első éves hallgatók egy része bizalmas gyűlést tartott, amelyen hangok hallatszottak arról, hogy az ifjak a vasárnap Szegedre érkező kultuszminiszter ellen tüntetni fognak. Az ifjuság higgadtabb elemei azonban lecsökkenték a golyák egy részének óhaját. A rendőrség ennek ellenére vasárnap Alsótanyára erősebb készüléket vezényel ki és mindent elkövet, hogy a kultuszminiszter hétfői szegedi látogatása is a legteljesebb nyugalom jegyében folyjon le.

Szegedre tehát nem tudtak eljutni a budapesti események, a szegedi egyetem falain belül a békés munkát nem váltotta fel az erőszak brutalitása.

Dr. Dézsi Lajos rektor szombaton délelőtt fogadta a Délmagyarország munkatársát és a következő nyilatkozatot tette:

— A szegedi egyetemen teljes a rend, sőt eddig a rend biztosítására semmiféle intézkedést nem kellett fogantatni. Egyetemünk ifjusága nyugodtan tanul. A bölcsészeti és jogi karon ma délelőtt doktoravatás volt, ez is élénken bizonyítja a szegedi ifjuság komolyságát.

— Szegeden a beiratások a törvény értelmében folytak le és panaszra még a legszélsőbb túlzóknak sincsen okuk. Nem is akad semmiféle olyan esemény, amely nyugtalanságot kelthetne s

kijelenthetem, hogy az ifjuságnak nyugtalanságra nincs is semmi oka. Ha azonban mégis lenne valami tüntetés, amitől ismétlem, egyáltalán nem tartok, az sem talánna készületlenül bennünket.

MacDonald repülőgépe felrobbant és beleveszett az Óceánba?

Budapest, október 20. Nagybányai vitéz Horváth Miklós kormányzó ma délelőtt avatta fel és adta át rendeltetésének ünnepélyes keretek közt a csepeli vámmentes kikötőt hivatalos Magyarország és közgazdasági életünk reprezentánsainak jelenlétében, nagyszámu közönség részvételével. A MFTR József főherceg és Szent Gellért gőzösei vitték a meghívottakat az ünnepély színhelyére, a vámmentes kikötőbe, ahol a hatalmas gabonatarház mellett folyt le az ünnepély. Először a miniszterelnök beszélt franciául.

Mi minden óvintézkedést és előkészületet életbe léptettünk, hogy az esetleg kirobbanó rendzavart gyökerében megakadályozhassuk. Ifjuságunk már eddig is sok jelét adta érettségének, tanulmányi akarásának s nem hiszem, hogy az utóbbi budapesti események hatása áttérjedjen a mi egyetemünkre. A kultuszminiszter ur tegnapi rendelete még nem érkezett le Szegedre, amint megkapom, azonnal ki fogom hirdetni.

— Ez a kikötő hozzáférhető mindenkinek — mondotta —, mert hiszen szabadkikötő és e révén összekötő kapocs mindazok közt a népek közt, akik a Duna-medencében élnek és gazdasági együttműködésre vannak utalva.

A kormányzó hosszabb beszéddel válaszolt, melynek elején szintén francia nyelven köszönetet mondott mindazoknak, akik kiváló munkájukkal résztvettek a kikötő építésében és annak befejezését elősegítették.

„A csengelei helyzet nem is olyan veszedelmes” —

mondta a Budapestről hazatért polgármester

„A tényleges sérelmeket orvosolni fogjuk”

(A Délmagyarország munkatársától.) A polgármester a csengelei földbérlok mozgalma ügyében, mint ismeretes, szombaton reggel dr. Turóczy Mihály tiszti főügyessel Budapestre utazott, hogy a helytelenül informált belügyminiszterrel közölje azokat az adatokat, amelyek kétségtelenül igazolják, hogy a város földbérpolitikája nem antiszociális és hogy a város nem azsorázza ki a bérlőket.

A polgármester szombaton délután már vissza érkezett Szegedre és a Délmagyarország munkatársának a következőket mondotta:

— A helyzet nem olyan veszedelmes, mint az az első pillanatban látszott. Kiderült ugyanis, hogy a csengelei bérlők panaszas beadványában, amelyet a küldöttség nyújtott át a miniszternek, van néhány kisebb tényleges sérelem, amelynek orvoslása elől a város nem zárkozhatik el.

— Turóczy főügyessel együtt mentem fel Budapestre. A belügyminisztériumban Tatács Árpád helyettes államtitkár elnökletével, a miniszterelnök és a földművelésügyi miniszter képviselőinek jelenlétében tárgyalta a csengeleiek panaszaát. Tatács helyettes államtitkár ismertette a panaszas beadványt, mi pedig bemutatottuk a város békebeli költségvetését, amellyel beigazoltuk, hogy a jelenlegi átlagos földbér tíz pengővel alacsonyabb a békebeli földbérnél. Megállapítottuk azonban, hogy van a bérlők beadványában több olyan pont, amely tényleges sérelemről számol be. Ezeknek az orvoslására a város természetesen hajlandó. A belügyminisztérium éppen ezért leküldi a pa-

Vasárnap délután
szalonzene és 5 órai tea
a „ROYAL”-ban. 380

Fehér fogak

minden arcot vonzóvá és széppé tesznek, gyakran már a pompásan éditő Chlorodont-fogpaszta egyszerű használatát után. A fogak már egyszerű használat után gyönyörű elefántcsontfehérben ragyognak, különösen ha a tisztításhoz a külön erre a célra készített fogazatos sörtéjű Chlorodont-fogkefét használjuk. A fogak közé szorult rothadó ételmaradékok, melyek a kellemetlen szájzságot okozzák, ezzel a fogkefével alaposan eltávolíthatók. Kísérlelj meg egy tubus fogkrémmel, melynek ára 60 fillér, egy nagy tubus ára P 1.—. Chlorodont-fogkefe (puha vagy kemény sörtéjű), P 1.50. Chlorodont-szájvíz üvegenként P 2.60. Csak kék-zöld színű csomagolásban „Chlorodont” felirattal valódi. Mindenütt kapható. — Leo-Werke A. G., Dresden, magyarországi vezérképviselő: Molnár Bartalan és Társa, Budapest.

csénk, hanem a halottaknak. Nem találtuk meg őket. Egy feneketlen pernyésgödört kotortunk ki fenékig s azt határoztuk, hogy másnap elmegyünk jobb tájakra. Akkor oda lépett hozzánk Máder bácsi, aki addig a kerítés mellől nézte, hogy megtartjuk-e a törvényt.

— Aj, — mondta —, nem ottan kel keresni őket, igazgató ur. Ottan én mar felaskaltam őket, sok csontokat, begréket és koponyákat.

— Hát aztán hová tette őket, Máder ur? Össze-törte, ugy-e?

— Nem esszetertem, dehogyse. Én nem terem esze semmit. Koponyát tetem ablakba, uccára, hű, ijedeztek tőle népek és montak, azért feljelen-tenek engem. Na, mondom, enyim koponyával azt teszek, amit én akarok.

Kedtem megérteni, hogy mért tartják a sző-regi kéményseprőt különös embernek a népek.

— Hát az edények, Máder ur?

— Azokat elvittek tőlem, hogy adjak muzeomba. Megmondta, hogy kicsodák. Én is megmondtam, hogy nem kapott azokból a muzeum semmit. Erre Máder bácsi is haragudott, én is, de nem egymásra haragudtunk. Inkább nagyon is összeharag-koztattott bennünket a közös harag.

— Hozok térképet. Mutatok, hogy áll ház, por-ta, telek még nem enyim volt.

Hozott valami telekkönyvi írást térképázattal és elkezdte azt nekem magyarázni. De olyan vi-lágosan, mint egy mérnök. Öszinte tiszteléssel néz-tem Máder urra. Azzal viszonzta, hogy meg-mutatta, hol sejti még bolygatlanak a földet. Ott találtuk meg másnap reggel az első zsugo-ritott csontvázal, akkora tállal, hogy belefért négy sonka. Ez nem szemléltető képnek van kitalálva: csakugyan négy sonka-csontot találtunk a tállban. A huszt persze már lerágta róluk az arra illetékes egyén. Nem is csoda, hiszen négyezer cszén-deje volt rá.

— Ó, lesz itt még több is! — Ielkesedett egy kedves öreg néni. Itt a saláta végiben.

— No ott nem bántjuk, — mondom —, nem akarunk kárt tenni a gazdáknak.

— Ó, az az egy-két saláta-palánta nem tesz sem-mit, — mondta a néni, akiről kiderült, hogy neki joga van így vélekedni, mert ő a Máder néni.

Ellenben egy kedves, szelid arcú fiatal me-nyecske egész nap bánatosan keringelt a szom-szédbeli nézelődők közt az árkaik körül. Megszán-tam, megkérdeztem, mi baja.

— Nem bírom innen becsalni az uramat, itt ácsinkozik reggel óta, pedig annyi volna az őszi munka a ház körül, azt se tudom, mihez kapjunk.

— Melyik az ura?

— Ez ni, — mutatott rá egy jókötésű ifju em-berre, aki egy szétnyomott ibrik darabjait állította össze nagy szakértelemmel az árok partján.

Arról meg kiderült, hogy ő az ifjabb Máder s ez idő szerint övé az impérium a szőregi kémé-nyek felett. Aféle társuralkodó s ha a Máderék pénzét veretnének, mindketten rátetelnék a képü-ket, mint valamikor a bizánci császárok szokták. Aztán meg az is kitűdött, hogy az egyik ku-tató árok már az ifjabb Máder dominiumán fut végig.

Harmadnap reggel ahogy számba veszem a ha-damat, tizenegy munkást olvasok össze. Hát ez már hogy lehet? Én csak tízet fogadtam, arra is alig futja már a muzeum pénzre.

— Hát ugy, igazgató ur, — mosolyog a szelid arcú menyecske, — hogy a Pisti meggondolta magát. Azt mondja, addig, még az ásatás tart, ugy se tud az izgatottságtól mit csinálni, hát ak-kor több haszon lesz belőle, ha lent dolgozik a gödörben, mintha idefönt tájta a száját.

En már öreg munkás vagyok a halottak kikubi-kolása terén, de még ilyen nem értem, hogy egy család, amelyiknek egyetlen tagja se volt még

soha muzeumban, így tudjon lelkesedni olyan dol-gok iránt, amire a tanult emberek ügyet se vetnek, az nekem nagyobb öröm annál, mintha sonka-csülkők helyett arannyal volnának tele a tálak.

A nagy öröm aztán egy kicsit meg is szelesíti az embert. Bizony a salátára is rálapostunk egy kicsit örömről, meg egy-két szőlőgyökérben is megreccsent az ásó. Vigyázatra intettem a mun-kásokat és mentegtettem magunkat Máder bácsi előtt.

— Az nem tesz semmit se, nem, — vonogatta a vállát. — Szegényebb már mink azzal se nem leszünk.

Valamelyik este, ahogy kihagyom a másnapi munkát s nézegetjük a másfél méteres gödrökben a tarka foltokat, amik elárulják a sirt, azt mon-dom Jánosnak:

— Itt alighanem csontváz van.

— Az, látszik a sir vonala is, — mutatja János a kis ásóval a barna lénit a sárga homokban.

— Ezt azonban itt hagyjuk. Neki visz a nagy cseresznyefának, annak nem rongálhatjuk meg a gyökerét.

— Szó sincs róla, — mondja János is, aki velem együtt jobban vigyáz a máséra, mint a magunkéra. Másnap reggel, ahogy kimegyek, már ugy posta után, jön elébem János.

— Nagy sir, bronzmancsettás krampusz fek-szik benne.

Leszálok a gödörbe, feljövök, nézem az ása-tási térképünket, nem tudok rajta orientálódni se-hogy sem.

— Nézzük csak, hogy is állunk. Itt van a cse-resznye-fa, azaz nini, hát hol a cseresznye-fa.

— Ahol van neki, — mutat János egy vastag fa-derekra, amely legállyazva hever a földön. — Má-der bácsi kivágatta a fát, hogy utunkban ne legyen. Ugyan maga is segített kivágni.

Ahogy magamhoz tértem az ámulathól, lélek-